

Statečná srdce v duchu olympijských her

V pátek 3. června se na zahradě naší SŠ, ZŠ a MŠ v Karvině v Komenského ulici uskutečnil již 19. ročník sportovního mítinku Statečná srdce. Už tradičně se zde sešli žáci a mládež se zdravotním postižením z karvinských škol a sociálních zařízení. S blízcími se letními olympijskými hrami v Riu se nabízelo akci uspořádat jako miniolympiádu v Karvině.

Pod olympijskou vlajkou si tak závodníci mohli podle svých možností a schopností vyzkoušet různé olympijské disciplíny. Házeli do basketbalového koše, skákali do dálky, kopali penalty, předávali štafety. Skládali olympijské

kruhy a puzzle. Závodníci se aktivně zapojili do agility a canisterapie, které nám předvedly paní

Pawlusová a Glatzová s pejsky Filipem s Jerryem, a také si vyzkoušeli jízdu na koni a ponících, kteří přijeli z Jezdeckého klubu v Chotěbuzi. Pro naše žáky s různým stupněm mentálního a tělesného postižení je sport nesmírně přínosný, protože rozvíjí koordinaci, obratnost a zároveň je důležitým socializačním prvkem. Mohou zažít atmosféru závodu a vychutnat si pocit z úspěchu.

Akce se mohla uskutečnit díky dotaci z rozpočtu statutárního města Karvině. Radost v očích a nadšení závodníků se objevily při předávání „opravdových“ medailí a kšiltovek s olympijskými symboly. Ty jsme mohli pořídit díky sponzorskému daru společnosti Ron software z Karvině.

Přínosem akce je začlenění handicapovaných dětí a mládeže do života města. Všichni se už těší na jubilejní 20. ročník.

Alena Owczarzová,
zástupkyně ředitelky školy

Hodina moderní chemie

Už několik let pořádá Vysoká škola chemicko-technologická v Praze tzv. Hodinu moderní chemie. Tento projekt popularizuje krásnou přírodní vědu, kterou je právě chemie, ale i další moderní vědní obory (s chemií související). Už podruhé přijali studenti této vysoké školy pozvání na Gymnázium Komenského v Havířově, kde představili ojedinělý program s názvem Forenzní analýza. V pátek 3. června tak dojedle zasvětili žáky této školy do tajů daktyloskopického poznání otisků prstů, výjimečnosti molekuly DNA, principů balistiky ad. Vše bylo doplněno praktickými ukázkami pokusů, které si odzkoušeli samotní žáci. Tato netradiční atraktivní forma výuky přispěla k lepšímu poznání aplikace chemie v běžném životě člověka. **Mgr. Aleš Chupáč, Gymnázium Komenského, Havířov**

Příspěvky dopisovatelů v rubrice Listárna nemusí vždy vyjadřovat názor redakce. Nepodepsané příspěvky zásadně neotiskujeme. Stručné příspěvky mají přednost, jinak si vyhrazujeme právo příspěvky krátit. **Redakce**

Vzpomínka na konec druhé světové války

Je už spousta let, ale na válečné roky si vzpomínám docela dobře. Bydlela jsem tehdy s rodiči v domečku v malebné obci Doubrava. Bylo mi tenkrát devět let a zažila jsem mnoho špatných a nezapomenutelných chvil.

Naproti našemu domu byl velký kopec a u něho včelín. Ten za války sloužil jako úkryt Němců a v kopci byly ukryty protiletadlové zbraně, které byly používány ve dne v noci na konci války. Letadla našich osvoboditelů už létala velice nízko, jedno se bohužel u řeky Olše zřítilo a pilot zahynul. Ach, ta válka!

Já nesměla chodit do školy, protože jsme se hlásili k Čechům, zdravít jsem musela německým

pozdravem a zvedat ruku. Když jsem to neudělala, pan „Bürgermeister“ (tak se mu říkalo) mi ruku podržel. Byl to Herr Führer?, který si vzal jednu z místních dívek, která „regirovala“ celou Doubravu.

Němci byli ubytováni i u nás. Ve stodole měli koně, o které se máti musela starat. Ale mezi Němci se našel jeden, který si rozuměl s mým s otcem, matce říkal „Mutti“ a mě občas pohladil. Na zdi v kuchyni jsme měli pověšený český kalendář s komínkem, který jednoho z těch německých důstojníků dokázal natolik rozhodit, že na něj pokaždé plivl.

Přišel poslední společný večer, povídali jsme si. Otec uměl dobře německy, a tak nám překládal. Ubytovaný Němec se loučil, plakal, že svou rodinu už ne-

uvidí. Otcí dal na památku svetrík, máti krásný růžový ručník a mě na rozloučenou políbil.

Nad ránem dostal příkaz k nastupu i s ostatními Němci ke škole u kostela, kam pro ně přijela vojenská nákladní auta. Já jsem mu šla tehdy naposledy zamávat. Pak jsme se dozvěděli, že tato německá posádka byla u Opavy, na rozkaz svých velitelů, do jednoho muže zastřelena. Byl květen 1945, nejen lásky čas...

Jednoho dnes se v obci objevily tanky a další vojenská technika našich osvoboditelů, které jsme vítali na našem krásném náměstí u radnice. Shazovaly se obrazy našich nepřátel. Děvčata s rozkvetlými růžemi vítala ru-doarmějce.

Byly to nezapomenutelně krásné okamžiky. Po všech těch probdělých nocích, plných stra-

chu, bídy a utrpení, to bylo něco nepopsatelně krásného – Doubrava byla v prvních květenových dnech osvobozena.

Moji zlatí lidé, mnozí neznáte hrůzy války. Neničte naši krásnou zemi, neničte sami sebe a vychovejte své zástupce tak, abyste se za ně nemuseli nikdy stydět.

A na závěr trochu proctví bulharské jasnovidky Vangy: „Konflikty, způsobené různorodostí víry, rozděluje svět celá stáletí. Války, které se vedou ve jménu náboženské nesnášenlivosti, vyžadují tisíce lidských obětí, šíří násilí a strach.“

Podle Vangy však nastává doba, kdy lidský rod dá hodnotám nový smysl a od základů změní způsoby komunikace, protože to, co spojuje lidi, není válka a strach, nýbrž moudrost a láska!

Občanka Slávka z Doubravy